



Peter
Kolšek

NOČ Jaz mečem svoj obraz
med tvoje zvezde,
kjer izgubljen za večno
med vrvežem oči
ne bo našel več
poti do mene;
a če jo bo,
to ne bom več jaz.

Ti pa dvigaš k meni
svoj težki svetli prah;
čeprav mogočen,
odteka med prsti
kot moj čas,
ki se ne bo nikoli več
vrnil v tvojo bogato,
ohlajeno temó.

LJUBEZEN Tvoj glas,
tvoj zvonki,
zvonkljajoči glas!

Z njim molčijo tolmunj,
kadar se v njihovi temi obrača kamen.
Z njim pokajo težki grozdi,
ko se jim bliža pekoča roka.

In tvoje prsi,
tvoje male,
s senco poškrapljene prsi!
Če bi razlile svojo svetlobo,
če bi njihov vonj zalezal živali,
bi se premaknile jase,
bi se ljudje z zadrego rokovali.

NE BOM
ZAHAJAL
V TVOJO HIŠO

Ne bom zahajal v tvojo hišo.
Ne bom posedal za tvojo mizo,
pogrnjeno s komolci,
in gledal, kako tvoji tenki otroci
poganjajo med svetilke.

O temni draperiji sem govoril.
O krilu, ki z izmikajočimi gubami
piše ljubezensko pismo, stkano
iz zraka in kože.

V brezkončni širjavi, ob leni reki,
si morda kot nagnjeno strašilo,
ki ga zapletajo v igro nepoučene ptice
pod vlažnim pritiskom svetlobe.
Toda med negovanimi zvoniki
in portali si jasnejše znamenje:
drznost na žarečem obrazu svetnice.

VEČER
NAD MESTOM

Res, drevesa še bedijo
z navrtanimi, klorofilnimi nasmehi,
ki niso predaleč od ječanja.
Ob njihovem vznožju
temnijo kamnom bela stopala.

Drevesa –
 koga lahko prepričajo
 s svojo zakopano mistiko,
 ko po mizah posedajo
 okretni novorojenci
 in se naslanjajo na nizke vaze?

In luči, luči,
 beli piš tisočerih, neporaščenih rok!

PARKIRIŠČE
 ŽALE

Še vedno živ,
 čeprav brez roba,
 bel megleni strdek.

Na robu mesta
 postavni sarkofagi,
 prekle in stebrišče,

okrogle špranje.
 Vrtečo procesijo
 kliče tiha trobenta

iz avtomobila.
 Samota, smrt,
 ta mokra noč,

besede, tolikokrat
 po sili grenke.
 A vsaj samota –

SPIŠ
 KOT OVCA

Spiš kot ovca,
 povita v grenke rjuhe.
 Na njih je volna tvojih las
 spletena v črno šibje,
 ki se ne dotika reke.
 Tako zvon obmolkne pred daljavo.

Za čelom imaš kadeča polja,
izvijače sonca, ki odpirajo
vodnjake, zlata mesta
in pastirje z bezgovimi očali.

Bo iz tebe odtekla vsa molčeča svila?
Z rokami, namočenimi v temo,
stražiš ozke line ran.
In spiš kot ovca,
povita v grenke rjuhe,
pokrita z mojo senco.

KDAJ SE BO
V NAJU
SPET NATOČILO
ZA NAJU?

Nihče več ne odpokliče svojih psov,
ki s smaragdnimi očmi ližejo grenivke.
Zato vsak večer je znova čist in suh.
Kar za hip oplazi luč, ki tu in tam
jo kdo prižge, se brez sence vrne
v svoj obstojni molk.
Glej, tihožitje se je neopazno razdišalo,
debela hruška je pričela piti vino!
In že je poldan, že večer – in veter,
ki prijazno žvižga od vrat do vrat.

ROKE

S plesočimi rokami
govorimo nekaj malega o srcu
kot prostoru vlage in simbolu.
Nihče ne ve natančno,
kako živeti na pogorišču,
zato sklepamo, da se tudi preroditi
ali celo dvigniti iz ognja
ne bo mogoče.
Spoznavamo, da so vse, kar imamo,
naša uboga telesa,
ki bi se hotela objemati,
ki bi hotela biti zaceljena,
toda, pravi nekdo,
ali ni druženje trpko kot sol,
ki nas še huje razjeda.
Zato smo pravzaprav kramljali o srcu,
v resnici pa so zares naše le roke,
s katerimi ližemo svoje gladke dneve.